

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையப்ள்ளை

Le Rédacteur
S.CANDIAH PILLAI

ம்
நந்திபுதி
ஒகோல

வாரப் பத்திரிகை

ஓரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ வெளி பங்குனி மீ கட எ (26-3-36)

No. 15.

தாயுமானவர்.

ஓருமைமனதாகியே யல்லவற நின்னருளி லோருவனுன்வந்திருக்கி னுலகம்பொருத்தோ மாயாவிசித்ரமென வோடுமோவிடமில்லையோ வருஞ்சையநின்னன்பர் சங்கசேய்திவேரோ வலதுகிர்த்தியகர்த்தரா யகிலம்படைத்தெழ்மை யாள்கின்றபோசில ரடாதென்பரோவகன்ற பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள் பேய்க்கோலமாய்விதண்டை பேசுமோவலதுதான் பரிபாகாலம் பிறக்கவிலையோதொல்லையா மிருமைசெறிச்சடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ வேதுளவுசிறி துபுகலா மிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி யெங்குந்றைகின்றபொருளே.

உள் நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 3.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VIT TAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தக்குமி

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நாட்டம் போற் கேடு முளதாதுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேடபர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ சூப் பங்குனி மீர் கால (26—3—36)

NO. 15.

சுத்தசாதகம்.

சைவஙன் னெறியுங் தங் திரமவையுங்
தற்பரன் முகத்தினின் றதிக்கும்
துய்யவைத்தீகமும் மறையவையுஞ்சவாச
மற்றதனினின் றதிக்கும்
உய்யுமச்சிவாத்துவி தநேறியதுவு
முபாந்தமும் முளத்துதிக்கும்
ஐயமுந்திரிபுமறவிவைக்கருத்த
மறைந்திரேந்தத்துவமசியே.

ஆகமமிருபத்தெட்டினின் முடிவா
மாகம்வாதுளமதனில்
ஏகமென்றியம்புமறையனுசரித்தே
பியம்பினோன் மறையவையிற்
பாகமதுறஞ்சாமத்தின் முன் னெற்யும்
பகர்சிவாத்துவிதல்நேறியும்
யுகமதிலங்கவியம்பிமேதலை
வுண்மைசாமத்தினின் முடிவே.

வ

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதறிய

ஞாலமுண் டானேடே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய

ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு

மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

யுவ வெஸு பங்குனி மீர் கந் வை

கல்லாமை.

டைக்காடர் அரு
ளிச்செய்த முவடி
முப்பது” என்னும்
அரிய பெரிய தமிழ்

மறையில் இரண்டாவது அத்தியாயம்
போருட்கூறு என்பது.

இதன் கண் பத்துச் சூக்தங்கள்
உள்ளன.

அவற்றுள் முதலாவது சூக்த மகுட
மாகி மிலிர்வது கல்லாமை என்பது.

உடலும் உயிரும் ஒன்றூறக் கூடிக்
கனிந்து குழைந்து ஒன்றைனை ஒன்றூ
உண்டு அதனால் அவ் உடலுயிர்
எனப்படும் கிழவனும் கிழத்தியும்
சமரஸம் பெறவேண்டும் என்பதும்,

இத்தகைய சமரஸம் என்னும்
சமநிறை இயக்கம் பெற்று அசைவதே
இல்லறம் என்பதும், (இல் அசைவு
அருது இருப்பதே — நித்தியத்துவம்
பெறுவதே இல்லறம் என்பது,) என்பது சூக்தம்.

தம்பதிகள் ஒன்றுகூடி—பிரிவின்றி
நிலைத்து அறம் புரிதற்கு அதிகாரி
களாய்—பக்குவர்களாய் வாழ்ந்து உய்தி
பெறுதற்கு இன்றியமையாத இயற்
கைச் சாதனமாய் மிலிர்வன —
இயற்கை முறையான் அமைந்தி
ரூப்பன நிறை கொண்ட சிற்றின்பப்
பயில்வுகளே என்பதும்,

அச் சிற்றின்பப் பயில்வுகளைத்
தற்சுதந்தரத்தால் உலகம் (உலகோர்)
கையாளுவதால் ஆக்கமுறம் நிறையின்
மையே பினி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கு
உறுதுணை என அமைந்து—கூற்றுவன்
என விளாந்து உலக அழிவிற்கு
வராலும் மறுக்க முடியாத காரணம்
ஆகின்றது என்பதும்,

“இன்பக்கூறு” என்னும் முதலாவது
அத்தியாயத்துள்ள சூக்தங்களின்
பொருளை விரித்துரைப்பான் வெளி
வந்த கட்டுரைகள் பலவற்றால் ஒரு
வாறு விளக்கப்பட்டன. (“வித்தகம்
தொகுதி இல்லை, 8, 9, 10, 11, 12, 13,
பார்க்க.”)

“இன்பக்கூறு” என்னும் முதலாம்
அத்தியாயத்துக்கும் “போருட்கூறு”
என்னும் இரண்டாம் அத்தியாயத்
துக்கும் சப்பந்தம் இன்னது
என்பதும் “வித்தகம்” தொகுதி இல்லை
14இல் ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டப்
பட்டது.

சண்டெப் “போருட்கூறு” என்னும்
இரண்டாம் அத்தியாயத்து முதலாம்
சூக்த மகுடமாகிப் “கல்லாமை”
என்பது ஷடி சூக்தம் நுதலியவாறு
ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப்படும்.

முவடி முப்பது.

போருட்கூறு. 2.

கல்லாமை—சூக்தம் க.

தற்றக விணக்கஞ் சாறலின் கேள்வி
முற்றலி னியற்கை யறிவே சிற்தலின்
கற்பே விழுமியோர் கழறுர் தலையென.

என்பது சூக்தம்.

இன்பக்கூறு என்னும் அத்திபாயத்
துள்ள மேலைச் சூத்திரங்களால் கூறப்
பட்ட கந்தருவ ஒழுக்கமாகிப் கற்றல்
என்னும் பயில்வுகளின் எண் கார்த்தி
யடைந்த நிலையாகிப் கல்லாமை
என்பதன் இலக்கணம் உணர்த்து
முகத்தால் “போருட்கூறு” என்னும்
இவ் அத்திபாயத்துக்குப் பாயிரம்
போல் நிற்கின்றது இச்சூக்தம் என
அறிதற் பாற்று.

நல்லோர் இணக்கம் தன்னிலைக்கு
எற்ப மிகுதலாலும், அறிவுரைகளைப்
பிறர் கூறக் கேட்டல் கைகூடுதலாலும்,
பிறப்புக் காரணமான இயற்கை
அறிவே சிற்தலாலும் நால்களைப்
படித்தல் ஒன்றே தலைபாயது — அத்த
கைய படிப்பு இன்மையே ஜுழிவானது
எனக் கூறமாட்டார் ஆன்டேர் என
எம்போசிய உலகிபலுக்கு ஒப்பிய
படிப்பாளிகள் பொருள் கானும்
படியும், உண்மையை நாடும் ஆற்றலும்
காதலும் உடையார் குருவருளால்
அவ் உண்மையைக் கண்டு உய்தி
யடையும் படியும் அமைக்கப் பட்டது
இச்சூக்தம் என்க.

இனி, கல்லாமை என்பதன்
உண்மைப் பொருள்தான் யாது? அஃது
இச் சூக்தத்தால் எங்னனம்
பெறப்படுகின்றது? எனின், கூறுதும்.

“கற்பே விழுமியோர் கழறுர் தலை
என”

என்னும் மேற்கோள்

1 கேள்வி தற்றக இணக்கம் சாறலின்

2 கேள்வி இயற்கை முற்றலின்

3 அறிவே சிற்தலின்

என்னும் மூன்று ஏதுக்களால் சாதிக்கப்பட்டது— விளக்கப்பட்டது என்க.

1

கேள்வி என்னும் வேதம் வேத மாகிய நாதம் உடலகத்து ஆக்க முற்றுத் தனக்கு ஏற்றவாறு — இயற்கை முறையாகப் பிருதிவி அம்ச மாகிய அவ்உடலில்— ஊனில் ஒடுங்கு தலைகிய இணக்கம் நிரம்பப் பெறு தலாலும்,

2

அக் கேள்வியாகிய நாதம் என்னும் ஒலியானது தனது தாமத இயற்கை யினின்றும் அனு அனுவாகவிடுபட்டு அமலமடைந்து பூரணப்பட்டு நிற்ற லாலும்,

3'

முன்னிலைகளைப் பகுத்து உணர்தலைகிய அறிவு என்னும் ஞானம் விருத்தி அடைதலாலும்,

இவற்றிற்குக் காரணமாகிய பயில்வுகளாகிய கற்றல் (கற்பு) என்பதிலும் அப் பயில்வுகள் முற்றுப் பெற்ற இடமாகிய -- நிலைமையாகிய கல்லாமையே தலையாயது — தலை சிறந்து என்பதாம்.

மேல் இவ்வண்மை ஒரு சிறிது விரித்து விளக்கப்படும்.

“கேள்வி தன்தக இணக்கம் சால்தலீஸ்”

கேள்வி என்றால் என்னை?

கேள்வி என்றால் வேதம் எனப் படும். வேதம் என்பது பழைய தமிழ் நால்களால் “கேள்வி” எனவும் “மறை” எனவும் கூறப்படுகின்றது.

பரிபாடல்.

“.....

கேள்வியுட் கிளித் ஆசான் உரையும் படிச்செல்வியுட்பற்றி ஆடுகொள்ளும் புதியைந்திசைமறையுறுகனன்முறை [முட்டித் திகழோளியாண்சடர்வளப்பாடுகொ

[எலும்

நின்னுருபுடனுண்டி
பிறுடம்பவாரா
நின்னெனுபுரைய
அந்தணர்கானும்வரவு

இதுவே உலகம்— உலகியல்— அகில சீவராசிகள் ஆக்கமுற்றுத் தோன்றி வளர்ந்து அழிவதன் இயல் என்க.

இத்தகைய நிலைமையடிடன் கூடி வாழ்ந்து மாண்டு போகும் சீவர்களுக்கு வேதம் வேதம் எனும் ஒலி— நாதம்— ஆசான் கைதாராது; கைதந்து-ஜிவிரல் தந்து சீவர்களை ஈர்த்து மேலேற்றித் தன்னிடம் சேர்க்காது.

அஃதாவது மேலே கூறப்பட்ட நீர்மையடைய பஞ்சீரணத்தாலாய் (உடலுயிர்) சீவர்கள் தங்கள் இயக்கத் தாலாய் ஒலியை ஒலி எனும் நாதத் தைத் தங்கள் அகத்தே கேட்டல் என்பது முடியாத காரியம் என்பது.

அமல் ஜுகாரம் என்னும் இவ்வேதமே பிண்வரும் பிரபல சுருதியாலும் குறிக் கப் பட்டதாகும்.

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

கொங்கலர்வன்மதன்வாளியைக்கத் தங்களுடைமுன்சவைம்பொழில் தங்கரவின்படமஞ்சங்கத்தம்முடை அங்கையில் ஜிவிரல் அஞ்செழுக்குமே. (ஷபஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகம், பாசரம். 5)

“யான் நாதங்களைக் கேட்கின்றேன்” என ஒருவன் கூறுவானுயின், அவன் உடலுயிர் இயக்கம் ஒருவகையால் சிறிது பக்குவம் பெற்று சூரோத்திர இந்திரியம் அனுவாவாகத் தூயமை அடைந்திருக்கின்றது என்று கூற ஆம்.

பூர்வ வாசனையின் பயனுக் கூட பெற்றி ஒருவனுக்கு விளங்கப் பெறின், அவன் அங்கிலைமையினின்று ஏற்ற பெற்றி அடைவான் வேட்கை யுடையனுப் முயன்று முயன்று புது வினையைத் தெரிந்து கைக்கொண்டு ஒழுகுவானுயின் அவ் ஒழுக்கமே அவனுக்கு நன்மை பயக்கும்; அவனை அனு அனு வாக அமலப்படியை நோக்கி மேலேறும்படி ஊக்கும்; அசத்த இயக்கமாகிய ஒலி — அசத்த நாதம் அனு அனுவாகத் தூயமை பெறும் என்க.

அத்தகைய புதுவினை யாது? எனின், அதுதான் “நெல்லுக்குள் அரிசி”

என்பது உரைகாரர் கூற்று.

புறநா னாறு.

“..... நன்பல கேள்விமுற்றியவேள்வி அந்தணர்.....” (ஷ செ. 361)

வேதம் என்றால் என்னை?

வேதமே ஒலி— ஆசான். ஒலி இயக்கத்தால் ஆபது. உடலுயிர் இயக்கம் சமப்பட்ட காலத்தில் கேட்கப்படுவது வேதம் என்னும் அமல் ஒலி— அமல் ஜுகார் ஒலி.

உடல் இயக்கமும் உயிர் இயக்கமும் நிறை பேதத்தால் ஒன்றுபடாது — மித்துருத்துவம் பெறுது முரண்பாடு கொண்டு அசைகின்றன.

நிறை எனும் அரண் வசப்பட்டுக் கட்டுண்டு இயங்காது, மேலே கூறிய வாறு தனித்தனியாய்— தான் தோன் நியாய்த் தற்சதந்தரத்தால் கோடின்றி அசைந்து சிதறிப் போகின்றமையால், அவ் இரு இயக்கங்களும் நிறை வேறு பாட்டால் மலினமுற்றக் காலக் கிராமத்தில் மெலினமுற்ற அழிந்து படுகின்றன.

என்பது போன்ற இரகப்பியமேயன்றி வேறான்.

அஃதாவது அவன் கைக்கொண்டு ஒழுக வேண்டிய நிறையால் சீர்தரும் அருந்தல் பொருந்தல் அனந்தல் என்னும் அறத்தாறுகளே ஆம் என்பது.

இவையன்றி வேறு சாதனம் உண்டு எனக்கூறப்படின், அது முழு மோசமான— இயற்கை விரோதமான பித்தலாட்டக் கூற்றே என அறிதற்பாற்றும்.

இவ் அருந்தல் முதலியனவே தன் முன்னிலை எனப்படுகின்றன.

அஃது யாங்கனம்? எனின். உலகம் ஒலி மயம்; ஓவாது இயங்கிக் கொண்டு இருந்தலால் என்க. சராசரங்கள் அளைத்தும் அன்ன நீர்மையனவே. முன்னிலையே அன்னம் என்பது வேத முழுக்கு — வேத வழக்கு.

மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத்.

“புருஷன் சேதனன். அவன் மாயைக்குள் இருக்கிறுன். அவன் போக்தா (புஜிக்கிறவன்).

அவன் பிரகிருதி காரியமான அன்நத்தைப் புஜிக்கிறான். இந்தப் பூதாத்மாவும் இவனுக்கு (ஆத்மவுக்கு) அன்னமாகிறான். அந்த அன்நத்தை உண்டாக்கின்ற பிரகிருதி யாகையால் அன்னம் மூன்று குணம் உடையதாய் இருக்கிறது. இதை அநுபவிக்கிறவன் தான் உள்ளே இருக்கின்ற புருஷன். அதற்குப் பிரதியிடச்சப் பிரயாணம் இருக்கிறது. பச முதலான பிராணிகள் காரணத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. அவையும் புஜிக்கத் தக்கன வாகின்றன. ஆதவினாலே காரணமாயிருக்கிற பிரகிருதியும் புஜிக்கத் தக்கது தான் ஆதவினாலே புருஷன் அநுபவிக்கிறவன்; பிரகிருதி அநுபவிக்கப் படுகிறது. அந்தப்பிரகிருதிக்குள் இருந்துகொண்டே புருஷன் அநுபவிக்கிறான். பிரகிருதி யினால் செய்யப்பட்ட அந்த அந்நமானது முக்குணங்களையுடைய விகாரமாகையால் மகத் தத்துவத்தை ஆதியாகவும் விசேஷங்களை (பஞ்சபூதங்களை) முடிபாகவும் உடையது. ஒரு சேதனன் உண்டு என்பதற்கு இதுவே அடையாள மாகின்றது.”

ஆதலால் தன்னிலை என்னும் உடலுயிர் முன்னிலை என்னும் அன்னத்

தை அன்னம் எனும் நாதத்தை (அந்நம் அந்நாதம் என்பது சருதி) உண்ணுமல் அசைய முடியாது.

ஆதலால் அருந்தல் என்னும் சொல் முன்னிலை அளைத்தையும் குறிக்கின்ற தெனினும், ஜீவாதாரமாகிட-சிவனுக்கு இன்றியமையாததாகிய ஆகாரம் என்னும் ஆகாரத்தையே உணவையே முக்கியமாகக் குறிப்பதாகும்.

உணவே பிரதானம். உணவே உணர்வு. உணவு இன்றேல் உணர்வு இல்லை.

ஐம்புல நூக்சிக்கும் உணவு என்ற நாமம் வழங்கப் படுகிறதே எனின், அற்றன்று.

ஐம்புல நூக்சிக்கு உரியதும் அந்துக்சிக்குரிய ஆற்றலை அளிப்பதாம் ஐந்து சுவைகட்கும் முதன்மையாயுள்ளதும் அறங்கவையையும் தன்னுள் அடக்கி ஐந்துடன் அருவது எனவிளங்கி, தான் பஞ்சிகரணித்த அளவால் ஐந்து உணர்வுகளையும் பூரிக்கச் செய்யும் மகத்தான் பெற்றி யடையதும்— உப்பு உடையதும் ஆகிய அறு சுவை அன்னமே சீவர்கள் உய்வுக்கு இன்றியமையாதது என்று கூற ஆம். உப்பு இல்லாத பொருள் இல்லை.

இவ் அந்ததை — அறங்கவையை நிறையோடு உண்டு உண்டு வர, அதுவே அந்நம் எனும் நாதத்தை — நாதம் எனும் வேதத்தை — வேதமெனும் கேள்வியை — அறு சுவையால் சிருநூ-உண்ட நிறையின் பெட்புக்கு ஏந்பத் சீர்பெற்று ஒலிக்கின்ற நாதமெனும் கேள்வியை — சத்தியை திருந்தும்படி செய்யும் — திரியும்படி செய்யும் என்க.

எவ்வாறு திருந்தும்படி செய்யும்?

சிற்றின்ப நூக்சியால் — நிறைகொண்ட அகப்பயில்வு புறப்பயில்வுகளால் திருந்தும்படி செய்யும் என்க.

அஃதாவது நிறைமுறையான அருந்தல் பொருந்தல்களால் அசத்த நாதம் அமல் நாதமாகித் திரியும் என்பது.

இஃது என் சொல்லிய வாரே? எனின்,

இரண்டென விவகரிக்கப்படும் உடல் உயிர் இயக்கங்கள் ஒன்றுபட்டுக் குழைந்து—நிறைகொண்டு குழைந்து, காமப்புணர்ச்சி என்னும் நிறைகொண்ட பயில்வால் குழைந்து அதனால் அனுஅனுவாகத் தூய்மை அடையும் என்க.

அஃதாவது சத்தொலி கித்தொலி என்று இரண்டாக்கக் கூறப்படும் ஒலிகள் கூடிக் குழைந்து பஞ்சிகரணித்த நிறைக்கு ஏற்ப — இணைவிழுச்சு என்னும் புணர்ச்சியின் நிறையால் பஞ்சிகரணித்த நிறைக்கு ஏற்ப இணக்கம் பெறும்; உடலும் உயிரும் இணங்கும், ஒன்றை ஒன்று உண்டு கலக்கும்; ஒழிவற ஒன்றும் என்க.

காமப் புணர்ச்சி என்னும் சிற்றின்பத்துக்கும் ஜீவ உய்வுக்கு இன்றியமையாத உணவுக்கும் — அறங்கவை என்னும் உணவுக்கும் சம்பந்தம் என்ன? எனின், கூறதும்:—

அறங்கவை என்னும் அன்னத்தை உடலுயிர் என்னும் சரீர நிறைக்கு ஏற்ப உண்டு உண்டு வர அவ்வன்னம் வசிற்றில் வளர்ந்து எழும் அக்கினிக்கு ஆகுதியாகி சூக்கும் அம்சமான தாதுக்களாக மாறும்;

சற்றில் பஞ்ச தன்மாத்திரைகளைத் தன் அகத்து அடக்கிக் கொண்டு கடை என — ஏழாவது தாது எனவிளங்கும் சுக்கிலமாக மாற்றமடையும்;

சுக்கிலமே காமப்புணர்ச்சி எனும் சிற்றின்பப் பயில்வுக்கு இன்றியமையாததும் பீஜ காரணமும் ஆம்;

சுக்கிலம் என்னும் விந்துவின் அசைவே—இயக்கீமே ஒலி — நாதம் எனப்படும். காமத்தால்—தூய காமம் எனும் சிவகாமத்தால் அசைக்கப்பட்டு ஏகமாய் அம்பரமாய் ஒலிப்பது நாதம் — ஏக அம்பரநாதம். (ஏக அம்பரநாதன்.)

சிவம் எனும் ஆனும் சிவை எனும் பெண்ணும் இத்தால் உலகில் தூலத் தோடு நிறைமுறை தழுவிக் கூடிக் குழையாவிடின் அமல் ஜூகாரம் எனும் அன்னை தன் பாதச் சிலம்பை ஒலித்துக் காட்டமாட்டாள் என்னும்

வேத உண்மையின் பொருள் இதுவே ஆம்.

நூனசம்பந்தர் தேவாரம்.

“காதலாகிக்கசிந்துகணனீர்மல்கி
ஒதுவார்.....”
என,

காமத்தால்-சிற்றின்ப நுகர்ச்சியால்
அடையப்படும் காதல் கைவரப்
பெற்றவரே வாய்மையான வேதங்களை,

ஓதும் தரமுடையார் என வேதம் ஒதுவார் இலக்கணத்தை நூனசம் பந்தப் பெருமான் அருளிய வாற் றுனும் மேலே கூறிய உண்மை நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க.

மேலே கூறியவைகளால் பெறப் படுவது யாது?

நிறைமுறையான கிற்றினப்ப பயில் வால்—இல்லற ஒழுக்கத்தால் கேள்வி எனப்படும் வேதம் வேதம் எனும் லூலியானது ஊனில் உறைதற்குரிய

நிறையை ஷட பயில்வுகளால் பெற்றுத் தனக்குத் தக்கவாறு (“தற்றக்”) — ஏற்றவாறு அவ் ஊனேடு இணங்கி — பினங்காது இணங்கி அதில் உறையும் — உறைந்து உறைந்து நிறை பெறும்— ஒங்கும்—பூரணப்படும் என்பதே ஆம்.

இவ்அரிய பெரிய வேத வண்மையை
விளக்குதற் பொருட்டே,
“கேள்வி தற்றக் இணக்கம் சாறலின்”

முக்கிய விஞ்ஞாபனம்.

திருநூன சம்பந்தர் தேவாரம்.

மலிவிழாவீதிமடநல்லார்மாமயிலைக்
கலிவிழாக்கண்டான்கபாலிச்சரமமர்ந்தான்
பலிவிழாப்பாடல்சேய்பங்குனியுத்திராந
ளோலிவிழாக்காணுதேபோதியோழும்பாவாய்.

(ஷட பூம்பாவாவைத் திருப்பதிகம் பண்சீகாமரம் செ.7)

புதுவை நந்தி யெம்பெருமான் அடியார் குழாத்துள் ஒருவராகிய அருமை பெருமை வாய்ந்த மைது தங்கை பூர்த்தி மாரிமுத்தம்-மையார் எம்பெருமான் திரோதானத் திருவதியில் திருத்தக ஒடுங்கப் பெற்ற நான்காவது ஆண்டுத் திருநாள் விழுவு நிகழும் யுவ ஆண்டு பங்குனித் திங்களில் திருவாதிரை நாளில் (3-0-3-36) திருவருளாஜீனப்படி புதுவையம்பதியில் நிகழ்த்தப்படும். ஆதலால் அவ்வாரம் வியாழக்கிழமை (2-4-36) வெளி வரவெண்டிய எமது “வித்தகம்” ஷட விழுவு காரணமான அவகாசக் குறையால் அற்றைத் தினத்து வெளிவர முடியாது என்பதை எமது சந்தா செபங்களுக்கு மிக்க பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

பத்திராதிபர்.

என அருளிப் போந்தனர் எமது இடைக்காடர் பெருமான் என அறிதற் பாற்று.

குக்தத்தின் இரண்டாவது அடியில்

“முற்றலின் இயற்கை”

என்று கூறுகின்றார்.

“இயற்கை முற்றலின்”

எனக் கொள்ளற்பாற்று.

எதனது இயற்கை என்றால், கேள் வியின் இயற்கை என்று கூறப்படும்.

“கேள்வி” என்னும் சொல் இடை நிலைத் தீபகமாய் முன்னும் பின்னும் இயைந்து பொருள்படும்.

“கேள்வி இயற்கை முற்றலின்”

கேள்வியின் இயற்கை என்றால் என்னை என்னை, கூறுதும் :—

கேள்வி என்பது வேதம் — நாதம் எனப்படும். நாதம் என்பது உடல்

உயிர் என்னும் இரண்டன் இயக்கத் தால் ஆயது. அவ் உடல் உயிர் எனும் சத்துச் சித்துப் பங்கமுடையன — குற்றமுடையன — அழுக்குடையன; தூலமான—தழிப்பான—தூயதல்லாத உணர்வுடையன. இன்ன நீர்மையே “கேள்வியின் இயற்கை” என அறிதற் பாற்று. அசத்த நாதமாகிய தூல நாத இயல்பு இதுவே எனக்.

“இயற்கை முற்றலின்”

என்றால் என்னை?

மேற் கூறிய அசுத்தமான இயலுடைய நாதம்—அசுத்தமான நாதம்—அசுத்தத்தையே தனது இயற்கையாகக் கொண்ட நாதம் எனப்படும் கேள்வியானது, காமப்புணர்ச்சியால்—அன்பு எனும் தத்துவத்தைப் பெறுதற்கு இன்றியமையாக கருவியாகிய களவு எலும் கந்தருவ வழக்கத்தால்—கந்தருவ வழக்கம் எனும் மகத்தான பயில்வகளால், இயற்கையாக மெத்தென இயங்கும் மலினப் பொலிவால் தாமதமாய் இயங்கும் தன்மையினின்று விடுபட்டு — முதிர்ச்சி பெற்றுச் சிறிது சிறிதாக நிறை கொள்வதனால் தனது கேவலமான ஈன்றிதியினின்றும் வெளியேறி முற்றும் என்க.

முற்றுவது என்றால் என்னை?

அதுதான் அசுத்தம் நீங்கி அமல்ப்படியைத் தாவிக்கதிபெறுதல்ஸ்எப்பது. இப்போதோர் உதாரண முகத்தால் விளக்கப்படும்.

அஃதாவது ஒரு மாங்காய் பிஞ்சாய் இருக்கும்போதே அது பழமாகும் என்பது நிச்சயமன்று. என? காலத்தால் வெதும்பிவம்பு பழுத்து உதிர்ந்து போவதும் உண்டு ஆதலால் என்க. அவ்வாறன்றி, காலத்தால் நிறைபெற்றப்பழமாகும் பக்குவம் பெற்றால் மாங்காய் முற்றிவிட்டது என்ப. மேல் கெடாது பழுத்துக் கணியாதும் என்பது கருத்து.

இதுபோலவே நாதம் எனும் கேள்வி தனக்குரிய நிறையைப் பெற்றப் பெற்று அதற்கு ஏற்பத் தூய்மையையும் அடைந்து அடைந்து அதற்கு ஏற்பத் தூய்மை நிறைக்கு ஏற்ப உடலில் உறைய உறைய—உறைந்து உறைந்து தன் இனக்கம்—தனக்குத் தகுதியான இனக்கம்—தற்றக இனக்கம் அதிக நிறையைப் பெறப் பெற முற்றும்—கேள்வி முற்றும்—அதன் இயற்கை முற்றும் என்று கூறப்படும்.

“கேளவி இயற்கை முற்றவின்”

என்பதன் பொருள் இதுவே ஆம்.

“அறிவே சிறத்தலின்”

அறிவு என்றால் என்னை?

ஊசலாட்டும் இரு விளையினால் ஆக்கப்பட்ட உடலுயிர் பெளதிக் கூஞ்சிகரண நிறையால் உருப்பெற்றுக்

கருப்பையில் நின்று விடுபட்டு வெளி பேறிப் புவிகண்டு தென்பது உலக கறிந்த இரகவியப்.

அவ் உடலுயிர் எந்த நிறையால் பஞ்சிகரணிக்கப் பட்டதோ அந்த நிறையால் ஆய உணர்வும், புவிகண்டு இயங்கிக் காலத்தால் வளர்ச்சி பெற்று அடிபெயர்க்கும் போது உருப்பெடும் புதுவினையினால் ஆக்கமுறும் நிறையினால் ஆய உணர்வும் பஞ்சிகரணிக் கப்பட்டு நிகழ்வது அறிவு—அறிவின் நிறை—அறிவின் பெட்டு எனப்படும் கூறப்படும் என்கிடை ஆம்.

இங் நிகழ்ச்சியினால் அறிவின் இனம்—அறிவின் திறம் அறியப்படும்—கூறப்படும் என்க.

மானிட சீரத்தில் ஓர் அறிவு இனம் முதல் ஆற்றிவு இனம் வரை காணப்படும்—உண்டு என்பது வேத வழக்கு.

தொல்காப்பியரும் இவ் உண்மையையே வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றனர்.

தொல்காப்பியம்.

ஓன்றிவதுவே உற்றிவதுவே இரண்டிலிவதுவே அதனைடு நாவே மூன்றிவதுவே அவற்றூடு மூக்கே நான்கிறிவதுவே அவற்றூடு கண்ணே ஐந்திறிவதுவே அவற்றூடு செவியே ஆற்றிவதுவே அவற்றூடு மன்னே சேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே.

[ஷ மரபியல்]

இதனால் ஓரிவு முதல் ஆற்றிவு வரை ஒவ்வோர் அறிவு என்னும் உணர்ச்சி ஒவ்வோர் இந்திரியத்தினால் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் எனவும் இவ் இந்திரியத்துக்கு இவ் அறிவு உரிமையுடையது எனவும் கூறப்பட்டது.

இதனை சேரிதின் உணர்ந்தோர் கெறிப் படுத்தினரே என்றனர் தோல் காப்பியனர்.

இவ் ஆசிரியர் கூற்றினால் ஜங்கம் தாவர சர்க்கங்கள் எல்லாம் சமானங்களே ஆம் என்பது வெளிப்படை மனித சமூகம் எனப்படும் பேர்வி மனிதருள்ளும் ஓரிவு முதல் ஒவ்வோர் அறிவு தலைமை பெற்று

விளங்கும் தன்மையர் உளர். ஏனைய சரீரங்களும் இன்ன நீரனவே.

இதனால் உயிர் வருக்கம் யாவும் பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பு என்பன வற்றில் சமானமானவையே என்பதும் ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற உயிர்களே முத்தி வாயிலைக் கண்டு மரணத்தைக் கடந்து நிதி யத்துவம் பெறும் என்பதும் வெள்ளிடை ஆம்.

“.....தரு முதலிய தாவர சரீரங்களும் மனுஷ்யாகி ஜங்கம் சரீரங்களுக்குச் சமானங்களாம்”.

என்றே பிருக்தாரண்ய உபநிடதமும் கூறிற்று. விரிப்பிற் பெருக்கம் “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 20 இல் “உயிர்வருக்கம்” என்னும் கட்டுரையில் காண்க.

மேலே கூறியவாறு ஓர் அறிவு இனமுடைய—இனமான உடலுயிர் புதுவினை உருப்பிற் சாரிவு மூவறிவு என ஆற்றிவு வரை ஆரோகணம் பெறும் என்பதே வேதாகம புராண இதிகாசங்களின் உட்கிடக்கை என அறிதற்பாற்று.

ஆதலால் கேள்வி எனும் நாதம், மேலே கூறப்பட்டவாறு அடைந்த நிறைக்கு ஏற்ப—ஏற்ற பெற்றி நிறைக்கு ஏற்ப, ஊனுகிய உடலை உண்டு உண்டு (உண்ணுதல் என்பது உடலில் பாய்ந்து குழந்து உறைதல்) அவ் ஊனுக்குத் தானும்உணவாகிப்பரிசுத்தம் பெற்று, பெற்ற நிறைக்கு ஏற்ப, தன் இயற்கையான கீழ்போகும் தன்மை நீங்க மேலேறும் பக்குவம் பெறுதலால்—முதிரும் பக்குவம் பெறுதலால் பகுப்புணர்வு என்னும் அறிவு விருத்தியடையும்—ஞானம் ஆக்கமுற்று ஒக்கம் பெறும் என்பதே இயற்கை முறையாம் என்க.

இதனால் பெறப்படுவது யாது?

முத்தி பெறுதற்கு எனச் சமைதான் ஒருவன், தன் வேட்கை கடைபோக ஈறுறச் செய்வதற்குக் கைக் கொண்டு ஒழுகவேண்டிய அரியபெரியகருவி கலவியே—கல்வி என்னும் கற்றலே—கற்றல் என்னும் கலவொழுக்கப் பயில்வுகளே ஆம் என்பது.

இப்பயில்வுகளே வாய்மையான கல்வி என—கற்றல் என அறிதற் பாற்று.

கல் அழகு பெறுதல் என்னும் வாய்மையான கல்வி இதுவே என்க. கல் என்பது பஞ்சதநு—பஞ்சபெளத்துக்கம்—பஞ்சபெளத்திகங்களால் ஆயசரீரம் எனப்படும். வி—அழகுபடுத்துவது.

சுக்கில சுரோணித்ததால் ஆயபிண்டத்தைக் கலிலப் பட்டு. [கல் + இலம் = கலிலம்.] “ஜின்து கல்லால் ஒரு கோட்டை—அந்த ஆனந்தக் கோட்டைக்கு ஒன்பது வாசல்” என்னும் பெரியார் திருவாங்கில் “கல்” பெளத்துக்கம் எனப் பொருள் படுதல் காண்க. ஜின்துகல்—பஞ்சபுதம்—பஞ்சபெளத்துக்கம். கோட்டை—சரீரம். “ஆனந்தக் கோட்டை”, எனவே உடல் பேரின் பத்துக்கு இடமானது—பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தி என்பது பெற்றும். உடல் கோட்டை என பட்டினம் எனதிருவாய்மொழியும் கூறிற்று. “குடியிருப்புச் சக்கரத்தின் கோட்டையாச்சு” என்றனர் கருஞ்சார்.

திருமந்திரம்.

“.....”
தானே அளித்தமகாரத்தைத்திடத் தானே அளித்தோர்கல்வி பாயே”
(ஷட்கம்தங். திருவும்பலச்சக்ரம் செ.24)

என்றனர் அண்ணல் திருமூலர்.

கல் என்னும் பஞ்சதநு—சரீரம் அசத்தம் நீங்குதலே—மலம் விமலமாதலே அழகு (வி) பெறுதல்—ஒளி பெறுதல் என்பது. வாய்மையான கல்விபெறுதலே ஒதாதுணர்தல்—நான் நேத்திரம் பெறுதல் ஆகும்.

இவற்றால் வாய்மையான கல்வி—கற்றல் என்பதன் பண்பும் பயனும் கண்டு கொள்க.

ஆனால், உலகம் கையாராநும் கற்றல் என்னும் தத்துவம் இடுகுறி எனும் போலியே ஆம்.

ஒருவனுக்குத் தக்கவயது வந்ததும் அவன் தந்தை தாயர் அவனுக்குக் கல்வி பயிற்றுவான் வேண்டி ஓர்

ஆசிரியனிடம் அவனை ஒப்புவித்து “என் பிள்ளைக் கண்திறக்க வேண்டியது தங்களாலேயே” என்கின்றனர்.

லூசி வரிவழிவங்களால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு பாதையைப் பயிலல்—கற்றல் கல்வி என உலகியலில் கறப்படுகின்றது.

அதனால் அறிவு விளக்கம் ஏற்படுகிறதென்பது உபசாரமே யன்ற வாய்மை யன்று.

வீணை குதர்க்க வாதம் புரியாது நடவு நிலைமை கோணதை ஒழுகும் பெரியார் இதனை மறுத்துரைக்கத் துணிபார்.

உலகம் கையாராநும் கல்வி என்னும் சொல் படிப்பைக் குறிக்கிறதே யன்ற வாய்மையான கற்றல் அது அன்று.

படிப்பு என்பது அறிவை வளர்க்காதோ? எனின்,

படிப்பு என்பது மூளையின் ஒரு பகுதியில் விளங்கும் ஞாபகசக்தி எனும் தத்துவத்தை உறுதுணை எனக் கொண்டதே யன்றி, அறிவை வளர்த்தற்குரிய—உணர்ச்சி தூய்மை அடைதற்குரிய சதானமன்ற என்று முடிபு.

“கற்பே விழுமியோர் கழறர் தலை என”

என்பதன் பொருள் என்னை? எனின், கூறுதுமா—

கற்பு என்றால் கற்றல் எனப் பொருள் படும்; பயிலல்—பயிற்றல் எனினும் ஆம்.

உலகியலில் ஓர் ஆசிரியனிடத்தில் மாணவன் கற்கும் போது—பயிலும் போது ஆசிரியரைக் கற்றவர் என்றும் பயின்றவர் என்றும் அஃதாவது இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்க வேண்டிய அளவு கற்று முடித்தவர் என்றும் மாணவன் அவரிடம் கற்கின்றன்—பயில்கின்றன் என்றும் கற்றுக்கற்றுப் பயின்று பயின்று மாணவனுகிய இவனும் காலத்தால் ஆசிரிய வேவான் என்றும் கூறுவது உலக வழக்கு அல்லவா?

கற்றல் எனவும் பயிலல் எனவும் கூறுமிடத்து, அக் கற்றல்—பயிலல் என்பன டூரணப் படாமையை—

பெறவேண்டிய சிறையைப் பெறுமையை குறிக்கின்றன அல்லவா?

இதுபோலவே காமப்புணர்ச்சி என்னும் கந்தருவ வழக்கமாகிய மகத்தான பயில்வுக்களைக் கைக்கொண்டு ஒழுகும் ஒருவனை கற்கின்றவன்—பயில்கின்றவன் என்று கூற ஆமே அன்றி, கற்றவன்—பயின்றவன் என்று முற்றுத் தந்து உரைத்தல் முடியாத காரியம் என்பது வெள்ளிடை அல்லவா?

இவ்வாறு பயின்றுகொண்டு இருப்பவனுக்கு இடையிடையே பல சங்கையர் எழு ஆம். பயின்று செல்லச் செல்ல அச் சங்கைகள் தனக்குத் தானே நிவிர்த்தியை அடைந்து தெளிவு பெறும்.

பெறவே மாணவன் எனும் தத்துவத்தால் விளங்கிய இவன் எல்லா ஜெங்களினின்றும் விடுபட்டு—மதிப்பொலிவு ஒங்கி முன்னிலைகளை நியதி கண்டு உணரும் ஆற்றல் மீதாரப் பெற்றவனுப் பின்குவான்.

ஆசான் என்றபோது ஒருவரிடத்தில் கற்றல்—பயிலல் என்பது அவனுக்கு இல்லை.

மாணவன் என்னும் பெற்றி நீங்கீக்குருத்துவம் வாய்க்கப் பெற்றமையால் முன் பயின்றுப் போல்மேலும் பயிலவேண்டியது இல்லை.

ஆதலால் பயில்வு முடிந்தவன் கல்வி யால் நிறைவு பெற்று விளங்குகின்றன.

ஆசானும் மாணவனும் என்னும் துவிதம் அற்று—தன்னிலை முன்னிலை என்பன அற்று அதனால் மேல் பயிலாமை—கல்லாமை என்னும் நிலைமைக் கைக்கொண்டு தானே ஆசானும்மாணவனுமாய் ஏக்பாவமாய் விளங்குகின்றன என்க.

இவ்வாற்றால், கற்றல்—பயிலல் என்னும் சொற்கள் முற்றுப் பெறுதலைக்கொண்டு அவை முற்றுப்பெற்ற இடமாகிய கல்லாமையே—பயிலாமையே தலைசிறந்த நிலைமை என்பதும் வெள்ளிடை மஸ்யாதல் கண்டு கொள்க.

இவு உண்மையைக் கல்வி இல்லாத எம் போலிய உலக மாக்களுக்கு விளக் குதற் பொருட்டே,

“கற்பே விழுமியோர் கழறுர் தலை என்”

என்று அருளிச் செய்தார் வாய் மையான கல்விமான் ஆகிய எமது இடைக்காடர் பெருமான் என அறிதற் பாற்று.

ஆதலால் கல்லாமையே — பயில்வு அற்ற நிலைமையே — விரதம் சூரணப் பட்ட நிலைமையே விழுமியோரால் — சிறந்தோரால்-பெரியோரால் தலைஏனத்தில்யாயது என்று சிறப்புறக் கிளங்கு கூறப்படுமே யன்றி, கற்பு என்னும் பயில்லை-பயிற்றலை — பயின்றுகொண்டு இருத்தலைவாய்மையோராகிய அன்றார் தலை எனக் கூருர் என்பதே பொருளாதல் கண்டு கொள்க.

“போருட் கூறு” என்னும் அத்தியாயத்தில் முதலாவதாக விளங்கும் “கல்லாமை” என்னும் இச்சுக்தத்தால், “இன்பக்கறு” என்னும் அத்தியாயத்தால் கூறப்பட்ட பயில்வுகள் அனு அனுவாக நிறை பெற்று அதனால் உடலும் உயிரும் ஒன்றாற்க குழந்து இணங்கி, அதனால் நாதம் எனும் வேதமாகிய கேள்வியின் இயற்கை மாறி வீருபெற்று ஒங்கி மூற்றி அதனால் பகுப்புனர்வு எனும் ஞானம் — மதி பொலிவு பெறும் நிலைமையை அளிக்கும் என்பதும்,

அந்நிலைமையை — அத்தடத்தை அடைந்த போது ஷி பயில்வுகள் பூர்த்தியடைந்தன என்பதும்,

மேல் பயிலாமை—கல்லாமை சித்தியுற்று பதி எனும் அறிவு ஒக்கம்பெற்று உய்தி பெறுகின்ற இடம் “தலை” எனப்படும் என்பதும் எமது புலவரால் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கப் பட்டன என அறிதற் பாற்று.

இச்சுக்தம் “போருட்கூறு” என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பாரிரும் போலாகி ந்றது என்று கூற ஆம்.

பொருள் என்பதன் இலக்கணம் இச்சுக்தத்தால் கூறப் படவில்லையே என்பார் உள்போலும் எனின், அற்றன்று.

இச்சுக்தம் நுதலிய கல்லாமை என்னும் பயில்வு முடிந்த இடத்தே— சித்திபெற்ற ஆங்கே பொருள் விளங்கு கிணற்று என்பது கூருமல் கூறப் பட்டது என அறிக.

பயில்வுகளின் எண் பூர்த்தியான இடம்—மேல் பயிலாமை என்பது சிக்திக்கூடம்—பயில்வு அற்ற இடம்— கற்றல் அற்ற இடம்— பூர்த்தியான இடப்; கற்றல் என்னும் பயில்வு அற்றுக் கல்லாமை என்னும் பயிலாமை உற்ற இடப்; தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் கண்டு அத்தலைவனே தான் ஆன இடம் இதுவே எனக்.

பயில்வுகளின் எண் பூர்த்தியான இடத்தே வாய்மையான தம்பதிகள் என்னும் நிலைமை சித்திக்கப் பெற்றது எனக்.

இதனால் ஆம் பயன்யாது எனின், சிறிது கூறுதும்:—

“கல்லாமை” என்னும் இவு அரிய பெரிய தடத்தை அடையப் பெற்றேர் அறம் புரிந்து தம்பதிகளாய் வாழ்ந்து அறம் எனும் ஆழியில் — அறவாழியில் இழிந்து அளப்பில் ஆற்றல் உடையாய் மாயையைத் துரப்பர் — துறப்பர்.

அஃதாவது திரை உருவமாய் இருந்து வாய்மையை மறைத்து அவ் வாய்மையைப் பொய் எனக் காட்டும் ஆற்றலுடைய மாயையை — அசத்த மாயையைத் துறப்பதற் குரிய அறத்தைக் கைக்கொண்டு அறம் எனும் பெரும் தடாகத்தில் இழிவர்-இழிந்து இறங்கி கோலோச்சவர்.

முன்னிலை அனைத்தும் மாயா சொருபமெனத் திகழ்வதால் — மாயை எனும் பெரும் திரையால் மறைப்

புண்டு கிடங்கு அதனால் வாய்மை திரிக்கப்பட்டுத் தோற்றுகின்றமையால் அம் மாயை எனும் மறைப்பை—திரையைத் துறப்பர் — திருப்பர் என்பது.

இவரே வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தப் பெறுபவர்; சாபாநார்ஷு ஆற்றலைப் பெறுபவர் எனக்.

இவரே மண், போன், பேண் என்னும் மூவாசையையும் துறப்பவர். மூவாசையையும் அடிமை கொண்டவர்—மூவாசையால் அசையும் ஜம்புல வேடர்களை அடிமை கொண்டவர் இவரே ஆதலால், இவரே வேடர்கள் அடங்கி ஒடுங்கி இவர் ஆகிணையை எதிர்பார்த்துப் பணிக்கப் பட்டவாறு வழுவற ஏவல் புரிவார்கள்.

ஆதலால் இவரே வாய்மையான துறவறம் கைக்கொண்டவர் — வாய் மையான துறவிகள் என அறிதற் பாற்று.

இவ்வாற்றல் பொருட்கூறு என்னும் அத்தியாயத்தில் “கல்லாமை” என்னும் சுக்தம் முதலாவதாக வைக்கப் பட்டமை பொருத்த முடைத்தாதல் கண்டு கொள்க.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் மூவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் “போருட்கூறு” என்னும் இரண்டாவது அத்தியாயத்து முதலாம் சுக்தமகுடமாகிய “கல்லாமை”, என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷி சுக்தம் நுதலியவாறு ஒருவாறு உணர்த்தகும்.

சுபம்

“வித்தகம்”

விளம்பர விகிதம்.

வியாபார விளம்பரம் அங்குலம் 1-க்கு ரூ. 0-8-0

நீடித்த விளம்பரங்களுக்கு தனி விகிதம்.

மானேஜர்,

“வித்தகம்” ஆபிஸ், புதுவை.

வித்தகம்

**“வித்தகம்” முதல் வருட,
இரண்டாவதுவருட சுஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.
ஒவ்வொன்றும் விலை ரூபா 3-8-0
தபால் சேலவு பிரத்தியேகம்.**

வித்தய அட்டவணை.

முதல் வருட தலையங்கங்கள் (Editorials)

1 எமது கொள்கை.	27 இந்து மதம்
2 சைவசமயம்	28 அடியார் பெருமை
3 தத்துவப்பெரியார் நூல்கள்	29 நிறை
4 எழுதாமறை	30 அடியார் இயல்
5 குருநெறி	31 அருணேநைதயம்
6 வேதாகமங்கள்	32 யோகம்
7 இருக்கு வேதம்	33 அங்பு
8 தமிழ் நெடுஞ் கணக்குத் திருத்தத் தீர்மானம்	34 பண்டை செய்து கிடத்தல்
9 திருவுருணுட்டம்	35 அருள்
10 காதம்	36 சகச நிட்டை
11 அமல் ஜிகாரம்	37 பாசு புதம்
12 அமருதல் நாற் பொருள்	38 மாற்றிப் பிறத்தல்
13 இல்லறம்	39 கந்பளை
14 அன்னம்	40 சமாதி
15 துப்புரவு	41 பண்ணைக் காலப் பெளத்த சமணரும் தற்காலச் சைவரும்
16 17 மனைவி	42 அநஞ்செய விரும்பு
18 பொருள்	43 நிறை முறை இல்லாக கற்பளை
19 அருந்தல் அனங்தல்	44 சங்கச் சான்றேர் நூல்கள்
20 உடம்பின் பயன்	45 தூல சூக்கும சம்பந்தம்
21 இடம்பட வீடைடேல்	46 பதி பசு பாச உண்மை
22 ஜீவகாருண்ணியம்	47 வீடு பெற நில
23 முயற்சி	48 சண்டேக்ஸரப் பேறு
24 விதேச முத்தி சத்தே முத்தி	49 காயசித்தி
25 நான் மறை	50 ஆரியமும் தமிழகமும்
26 பிரம சரியம்	51 வித்தகம் பேசேல்

தோடர்ச்சியான கட்டுரைகள்.

தலையாய அறம்.
உடம்பின் அருமை பெருமை
இருக்கு வேத உண்மை சீதையை வந்தித்தல்
ஆரியமும் தமிழமும்.
சாதாரும் தமிழமும்
“நந்தம்போல் கேடு” என்னும் குறஞ்சை
உயிர் வருக்கம்.
உடலுயிர் சம்பந்தம்
பெண்பாற் புலவர்கள்.

இரண்டாவது வருட தலையங்கங்கள் (Editorials)

1 எமது பத்திரிகை	30 பொருடனைப்போற்றி வாழ்
2 கல்வி	31 குது விரும்பேல்
3 சிவமும் விவங்குவும்	32 அண்ணையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்
4 கேள்வி முயல்	33 மாரியல்லது காரியமில்லை
5 காமேசன்	34 பூமி திருத்தி யுன்
6 சோமயத் திரிவேல்	35 சைமொத்திருந்தால் செய் வன செய்
7 இடம் பொருளா எல்ல	36 ஒருவனைப்பற்றி ஓரகத்திரு
8 கந்தபெணப்படுவது சொற் விறம்பாமை	37 ஊக்கமது கைவிடேல்
9 வெதாந்த சித்தாந்தம்	38 இல்லறமல்லது நல்வற மன்று
10 சழினை	39, 40 கேட்டிலுறுதி கூட்டு முடைமை,
11 மலபரிபாகம்	41 மெல்லினன்லாள்தோன் சேர்
12 இருவினை ஒப்பு	42 கைப்பொருடன்னின் மெய்ப் பொருள் கவலி
13 விட்ட குறை	43 தெய்வாமிகமேல்
14 இராப் பகலற்ற இடம்	44 மோனமென்பது ஞான வரம்பு
15 அரவமாட்டேல்	45 சுற்றத்திற்கழுகு குசி விருத்தல்
16 ஆலயங் தொழுவது சால வும் சன்று	46 கீழ்க்கொட்டு முடி
17 விருந்திலோர்க்கில்லை பொருந்திய ஒழுக்கம்	47 தேடாதழிக்கு பாடா முடி
18 ஒத்த இடத்து ந்திரை கொன்	48 ஊருடன் பகைக்கிள் வேரு டன் செடுபு
19, 20 ஒதுவதொழியேல்	49 நீரகம் பொருந்திய ஊரகத் திரு
21 ஆற்றலு கினம்	50 நல்லினக்கமல்லது அல் வர்படுத்தும்
22 மறைக்காட்டுக் கதவு திறத் குடையைது விளம்பேல் தல்	51 மீதான் வுரும்பேல்
23 மஷவு வல்லக்கேல்	52 சஙி நீரடி
24 சுயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்	53 காப்பது விரதம்
25 ஜயமிட்டின்	54 வான்து சுருங்கில் தானுஞ் சுருங்கும்
26 குற்றம் பார்க்கில் சுற்ற மில்லை	
27 குற்றம் போன்ற தவத் திறக்குமுகு	
28 நிற்கக் கற்றல் சொற்றிறம் பாயை	

தோடர்ச்சியான கட்டுரைகள்.

ஸர் ஜகதீஸ்சந்திரவஸு அவர்கள் செய்த பிரசங்கம்
சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டி
அயிக்கவாதம் பேசிப் பயிக்க வாதம் புரியும் அறிவிலிகளுக்கு
[வாய்ப் பூட்டு]

பொ. முத்தையா பிள்ளை, உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி
உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.
சம்காடும் தமிழும்
உடலுயிர் சம்பந்தம்
பெண்பாற் புலவர்கள்
ஸ்ரீ காஞ்சி காம கோடி பீடத்திற்குரிய உத்திரவுட்டம் நான்
கிள் ஆராய்ச்சி
20ம் நூற்றுண்டின் இணையற்ற விஞ்ஞானம்.

Le Directeur-Gérant. R. Nagarattinam.